

Arrest

nr. 122 354 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 28 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2013 treedt verzoekster te Gent in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster dient op 12 februari 2013, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 12/02/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit : Cuba

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd : bewijs bestaansmiddelen Belgische partner + Ziektekostenverzekering + geregistreerd huurcontract/eigendomstitel.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “art. 51_2, §3” van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]

Aan de verzoekster werd een verblijfsweigering met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op basis van het KB van 08/10/1981.

Blijkens de betekende beslissing is de beslissing genomen op datum van 23/06/2013 in toepassing van het art. 52, § 3 van het KB van 08/10/1981.

[...]

De Stad Gent heeft ten onrechte een verblijfsweigering genomen.

Inderdaad.

Hoewel de Stad Gent zelf aangeeft dat de beslissing is genomen overeenkomstig art. 52, § 3 van het KB van 08/10/1981, wordt deze bepaling miskend.

Effectief.

[...]

Conform de bepaling van art. 52, § 3 van het KB van 08/10/1981 besloot de Stad Gent om het verblijfsrecht niet te erkennen.

[...]

Nochtans heeft de verzoekster de gevraagde documenten overgemaakt.

[...]

Er kan waargenomen worden dat er, slechts op datum van 28/06/2013, werd besloten om de verzoekster in het kader van de gezinshereniging te weigeren te machtigen tot verblijf op het grondgebied én om haar tevens het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De beslissing stelt meer bepaald dat de verzoekster in gebreke is gebleven het bewijs te leveren omtrent :

- De bestaansmiddelen Belgische partner ;
- De ziektekostenverzekering ;
- Het geregistreerd huurcontract / eigendomstitel.

[...]

De verzoekster die een duurzame levensgemeenschap aangegaan is met haar partner, betreurt ten zeerste de beslissing.

Ook de Belgische partner begrijpt de beslissing totaal niet.

De verzoekster werd immers ingeschreven in het register, er werd een woonstcontrole gedaan en de verzoekster moest zich op datum van 29/03/2013 aanbieden bij de Stad Gent met het oog op de bespreking van haar dossier en de afgifte van een immatriculatie-attest A (zie stuk met nr. 2).

In het schrijven van de Stad Gent staat inderdaad te lezen dat zij zich moet aanbieden en enkel nog moet meebrengen:

- Geldig paspoort of geldige identiteitskaart ;
- 2 pasfoto's ;
- 17 Euro per persoon.

Aan de verzoekster werd onder geen enkel beding uitgelegd dat zij nog de bewijzen moest binnenbrengen van :

- Inkomsten echtgenoot ;
- De ziektekostenverzekering ;
- Het geregistreerd huurcontract / eigendomsakte.

Zij was er dus niet van op de hoogte dat zij deze documenten diende te bezorgen.

[...]

Er bestond evident geen probleem om het bewijs te bezorgen van deze 3 elementen aangezien de echtgenoot van de verzoekster een aannemer is die meer dan behoorlijk verdient en bovendien een eigen huis bezit.

De gezinshereniging van de verzoekster en haar Belgische partner zou dus geen enkel probleem mogen opleveren.

[...]

Het is dan ook al te gemakkelijk gemotiveerd vanwege de Stad Gent dat de verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat zij niet tijdig haar bewijzen overmaakte.

Inderdaad.

De Stad Gent verwerpt verzoeksters aanvraag louter stellende dat de verzoekster de vereiste documenten niet overgemaakt heeft.

Het kan de verzoekster evenwel niet verweten worden dat zij, ook in de bespreking van het dossier op datum van 29/03/2013 niet op de hoogte wordt gebracht van het belang om nog de bewuste, bijkomende documenten binnen te brengen.

Blijkbaar geeft de Stad Gent liever een weigeringsbeslissing dan om samen met de verzoekster én haar Belgische partner te beogen om de vraag tot verblijf te staven.

[...]

De Stad Gent legt de bewijslast volledig op de verzoekster en levert terzake geen enkele inspanning om het eventuele tekort aan bewijzen op te vangen.

Nochtans meent de verzoekster dat er een samenwerkingsverplichting op haar én op de gemeente rust.

Het valt niet te ontkennen dat de Stad Gent als een administratieve overheid de verplichting om de verzoekster te informeren omtrent haar rechtspositie.

De Stad Gent heeft hierin gefaald (zie stuk 2).

[...]

De Stad Gent is in de beoordeling van de aanvraag tot verblijf inderdaad niet gebonden door de enkele documenten die door de verzoekster en haar partner worden voorgelegd.

Evenwel is geen enkele inspanning terzake geleverd door de Stad Gent.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De vaststelling dringt zich op dat verzoekster op geen enkele wijze aangeeft op welke wijze de formele motiveringsplicht of voormelde bepalingen zouden zijn geschonden. Zij betoogt op geen enkele wijze dat zij geen kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven en dit op een wijze dat zij heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoeksters betoog komt er in wezen op neer dat zij stelt dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De naleving van de formele motiveringsplicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. In dit verband merkt de Raad op dat hij als annulatierechter niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster diende een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van een Belgische onderdaan. Zij beriep zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt verder:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In casu weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat verzoekster binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan, en met name naliet volgende gevraagde stukken voor te leggen: het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, het bewijs van ziektekostenverzekering en een geregistreerd huurcontract / eigendomstitel.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk de gevraagde documenten heeft overgemaakt. Dit gegeven vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier en verzoekster blijft ook in gebreke enige verdere toelichting in dit verband te verstrekken. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Voormeld betoog van verzoekster lijkt ook niet in overeenstemming met haar verdere betoog. Hierin stelt zij dat zij werd ingeschreven in het register, er een woonstcontrole plaatsvond en zij opnieuw werd uitgenodigd om zich bij de stad Gent aan te bieden op 29 maart 2013 met het oog op een bespreking van haar dossier en de afgifte van een attest van immatriculatie model A. Zij stelt dat in het schrijven dat zij desbetreffende ontving staat te lezen dat zij enkel nog een geldig paspoort of geldige identiteitskaart, 2 pasfoto's en 17 euro per persoon diende mee te brengen. Zij stelt dat zij er aldus niet van op de hoogte was dat zij de in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermelde stukken nog diende voor te leggen.

Verzoeksters betoog kan in geen geval overtuigen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster op 12 februari 2013 een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Zij werd bij het indienen van deze aanvraag uitdrukkelijk verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 12 mei 2013, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot, het bewijs van ziektekostenverzekering en een geregistreerd huurcontract of eigendomstitel voor te leggen. Aldus werd verzoekster er door het bestuur op duidelijke wijze op gewezen welke stukken door haar nog dienden te worden voorgelegd, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij er niet van op de hoogte werd gebracht door verweerder welke stukken ter staving van haar aanvraag nog dienden te worden voorgelegd. Verzoekster geeft aan dat zij voormelde bewijzen niet tijdig heeft voorgebracht, gelet op een schrijven van verweerder gedateerd op 4 maart 2013. In dit schrijven wordt gemeld dat een politieverlag werd ontvangen en wordt verzoekster gevraagd zich opnieuw aan te bieden op 29 maart 2013. Zoals verzoekster zelf aangeeft was deze afspraak erop gericht haar in het bezit te doen stellen van een attest van immatriculatie model A, hetgeen verklaart dat zij haar paspoort of identiteitskaart, 2 pasfoto's en 17 euro diende mee te brengen. Aldus kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verweerder heeft gehandeld overeenkomstig het bepaalde in artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaald dat de aanvrager, na de controle van de verblijfplaats, wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. Op basis van deze uitnodigingsbrief van verweerder blijkt evenwel op geen enkele wijze dat verzoekster de bij de aanvraag gevraagde stavingstukken niet langer diende voor te leggen binnen de gestelde termijn van drie maanden. Zij kan ook niet in redelijkheid voorhouden op basis van dit schrijven een gerechtvaardigde verwachting te kunnen ontlenen dat zij de gevraagde stavingstukken niet langer diende voor te leggen. Verzoeksters stelling dat zij er op 29 maart 2013 niet van op de hoogte zou zijn gebracht dat zij nog bijkomende stukken diende over te maken, kan niet worden nagegaan en doet ook geen afbreuk aan voorgaande bespreking.

In zoverre verzoekster bij haar verzoekschrift alsnog de gevraagde stukken voegt, kan de Raad enkel opmerken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster het artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit inroept, kan het volstaan op te merken dat deze bepaling enkel betrekking heeft op burgers van de Unie, daar waar het niet is betwist dat verzoekster de Cubaanse nationaliteit heeft.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat verweerder tekort is geschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht, doordat deze geen enkele inspanning heeft geleverd om het eventuele tekort aan bewijzen op te vangen en haar niet heeft geïnformeerd over haar rechtspositie. Verzoekster gaat aldus volledig voorbij aan het gegeven dat verweerder haar bij de aanvraag wel degelijk heeft ingelicht over het gegeven dat zij binnen de drie maanden nog de reeds genoemde bewijsstukken diende voor te leggen. Het kwam vervolgens aan verzoekster toe, die zich ten overstaan van het bestuur beriep op een verblijfsrecht in functie van haar Belgische echtgenoot, aan deze vraag gevolg te geven, hetgeen zij evenwel naliet te doen. Op verweerder rust evenwel geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de

nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen. De Raad benadrukt dat in deze situatie niet kan worden vastgesteld dat verweerder niet met de nodige zorgvuldigheid heeft gehandeld.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoekster lijkt zich verder te beroepen op het recht op eerbiediging van het privéleven vervat in artikel 8 van het EVRM. Zij blijft evenwel in gebreke om toe te lichten welk privéleven zij geschonden acht, laat staan op welke wijze dat zij van oordeel is dat de bestreden beslissingen een ongeoorloofde inmenging uitmaken in dit privéleven of op welke wijze er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van dit privéleven. Het komt niet aan de Raad of verweerder toe te gissen naar de wijze waarop volgens verzoekster het artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS